

LINDHAGEN 2.0
Ett förslag till att
hela Stockholm
och ge plats för
2000-talets tillväxt

En stad är till för

att det ska vara nära till allt. På så sätt blir transaktionskostnaderna små – för kommunen, för näringslivet, och för människorna i staden.

I Stockholm är det långt till allt – säkerhetsavstånden mellan olika aktiviteter är jättelika; ingen verkar ha tänkt på att vi inte bara står varandra i en stad, att det också uppstår *synergier* när allt ligger samlat.

Det beror på tre saker

att det är så långt till det mesta i Stockholm och att allt ligger så glest:

- Det är billigare för exploatören att bygga på billig mark långt ut – andra får betala för de längre avstånden.
- Detaljplaneringen görs ad hoc, inför varje nytt projekt, och kraven på en plan är så stora att ingen förmår göra någon förrän det finns en exploatör som är beredd att genomföra den. Inget sitter därför ihop.
- Den enda översiktsplanering som fungerar är trafikplaneringen, och den görs bara med syftet att det ska gå fort för bilisterna. På så sätt påskyndar man också utglesningen.

Vi vill göra en helt annan

sorts planering – en som bygger på hur man gjorde på 1800-talet då Albert Lindhagen gjorde sin berömda plan för Stockholms malmar:

- Ta till ordentligt, och gör det enkelt.
- Reglera i övrigt via planbestämmelser och övergripande principer.

Bara en plan utan detaljer kan vara framförhållande, sammanhållen, och ge utrymme för en mångfald av detaljer i praktiken.

Det är ingen slump att innerstan, byggd efter Lindhagens principer, är den mest eftersökta stadsdelen idag!

Våra principer är sju

1. Stadsplan först, byggnader sedan. Inget stadsbyggnadskontor kan förutse allt. Eller behöver förutse allt. Ju mindre som står i stadsplanen, desto mindre i planen behöver förändras med tiden. Ju mer stadsbyggnadskontoret slipper bry sig om, desto mer kan det koncentrera sig på vad det råder brist på i Stockholm – planlagd mark att bygga på och infrastruktur.

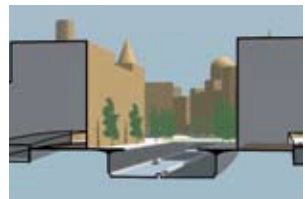
2. Utnyttja kvartersmarken. I princip finns det plats för tio gånger fler människor i Stockholm än vad som redan bor där. Om fastighetsägare får rätt att bygga mer på tomter de redan har byggt på kan det bli närmare till allt, och det finns plötsligt mycket mer byggbar mark – utan att man behöver ta av populära parker.

3. Dra stråk. Det är på stråken, platser där folk är på väg någonstans, som livet i staden finns. Stadsdelar som inte sitter ihop och bara har centra, eller punkter, förblir tomma, oattraktiva för verksamheter, såväl kommersiella som kulturella och sociala.

4. Gynna blandning. Bort med alla etiketter typ “bostadsområde” eller “arbetsområde”. Istället kan vi ha regler som “minsta takhöjd i bottenvåning” eller “max markyta per våningsyta”. Många olika sorts verksamheter på samma plats förkortar avstånden och bidrar till synergier.

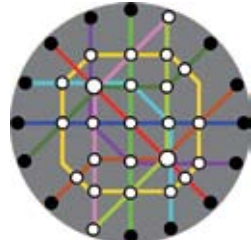
5. Bygg på bullerzoner. Om störande huvudleder grävs ner ett par våningar frigörs massor med mark som kan bebyggas och finansiera nergrävningen. Den vunna marken är större än innerstan och rymmer en halv miljon människor.

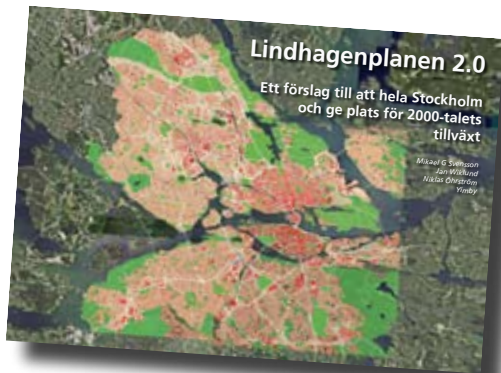

6. Bygg broar. Många broar över Mälarsaltström gör avstånden kortare och är billigare än Förbifarten. Broar integrerade i gatunätet (som Västerbron eller Vasabron) kan också användas av bussar, spårvagnar, cyklar och gående.

7. Bygg t-banan som ett nät. Med många banor, som kan finansieras med intäkter från nyvunnen kvartersmark, ordnade i nätform istället för som en bläckfisk, kan vi få Stockholm att sitta ihop, och skapa centralitet på fler platser än vid T-centralen.

Lindhagenplanen 2.0

syftar till att ge hela Stockholm fördelar som bara innerstan har idag. Vi tror och hoppas att detta kan skapa en mindre segregerad, klassuppdelad och svårhanterlig stad, en stad med mer synergier, kort sagt en roligare och människovänligare stad!